

A Pécsi Ítéltábla Rehákné dr. Boros Ildikó ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - dr. Szabó Tibor ügyvéd és dr. Németh András ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen ingóságok kiadása iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2011. június hó 30. napján kelt 5.G.40.066/2011/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.664.347,- (egymillió-hatszázhatvannégyezer-háromszáznegyvenhét) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Felperes módosított keresetében a 2004. október 27. és 2008. április hó 10. napja között alperessel megkötött egyedi lízingszerződések alapján alperes birtokában lévő lízingtárgyak kiadását kérte a Ptk. 98. és a Ptk. 193. § (1) bekezdése alapján hivatkozással arra hogy a lízingtárgyak a futamidő lejártáig a lízingbe adó felperes tulajdonát képezik, az alperes a tulajdonjogot az ingóságokon, járműveken nem szerzett, használati jogosultsága pedig az alperes felszámolása kezdő időpontját követő, 2008. november 30. napján kelt azonnali hatályú felmondással megszűnt. Álláspontja szerint a lízingtárgyak azért nem tartoznak a felszámolási vagyonhoz, mert a felszámolási kényszeregyezés teljesítésével az alperes nem szerzett azokon tulajdonjogot.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult hivatkozással arra, hogy felperes a lízingszerződésekben eredő, teljes kötelmi igényét érvényesítette a felszámolási eljárásban, tulajdonjogára hivatkozással a lízingtárgyak kiadását nem kérte. Álláspontja szerint a felperes hitelezői igénye a felszámolás során kötött

kényszeregyezséggel teljes egészében kielégítésre került, ezért az ingók tulajdona az alperest illeti. Viszontkeresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest a lízingtárgyak, gépjármű törzskönyve és a tulajdonjog átírásához szükséges nyilatkozatok alperes részére kiadására.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a kereset szerint kötelezte alperest a lízingtárgyak birtokba adására, a viszontkeresetet elutasította. Megállapította, hogy a per tárgyát képező eszközök nem képezték a felszámolási vagyon részét, a felszámolás kezdő időpontjában a lízingtárgyak tulajdonosa a felperes volt az üzletszabályzat I/11. pontja alapján. Kifejtette, hogy az alperes a szerződésben meghatározott feltételek mellett a szerződés fennállása alatt a lízingdíj teljes kiegyenlítésével, illetve az azonnali hatályú felmondást követő 8 napon belül a tartozás teljes kifizetésével szerezhette volna tulajdonjogot, alperes azonban a tartozást nem egyenlítette ki. Megállapította, hogy a felszámolás a felperes részéről az azonnali hatályú felmondást nem zárta ki, a felmondás megtörtént, hatályosult, ezzel a lízingszerződések megszűntek, elszámolási jogviszonyra alakultak át, ezért nincs olyan érvényes tulajdonszerzési jogcím, amely az alperes tulajdonjogát megalapozná. Megállapította, hogy a Cstv. 44. §-a alapján a kényszeregyezés révén a felperes teljes hitelezői igénye az 1 % kifizetésével kiegyenlítésre került, azonban érvényes tulajdonszerzés jogcím hiányában az alperes köteles visszaadni a felperes tulajdonát képező vagyontárgyakat.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását, a viszontkeresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Hangsúlyozta, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a Cstv. 35. § (1) bekezdése alapján alperes valamennyi tartozása lejárttá vált, ezért az ezt követő felperesi felmondásnak nincs jogi relevanciája. Hivatkozott arra, hogy a kényszeregyezés alapján történt teljesítéssel a lízingszerződésekben eredő teljes tartozását a Cstv. 58.§ (1) bekezdésében biztosított határidőben kiegyenlítette, ezzel a lízingszerződések rendelkezéseit (Üzletszabályzat VII/3. és VIII/3/d. pont) alapján a tulajdonjogot megszerezte. Utalt arra, hogy felperes, mint lízingbe adó választhatott: vagy a teljes hátralékos lízingdíjat követeli, ez esetben a tulajdonjogról le kell mondania, vagy a lízingtárgyat visszaköveteli, és a szerződés megszűnése miatti igényét érvényesíti. Jelen esetben felperes választási jogával élve a hátralékos lízingdíj iránti igényt a felszámolási eljárásban érvényesítette, ezért a tulajdonjog nem illetheti meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset, viszontkereset megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a tényállást tisztázta, azt helyesen állapította meg, és abból helyes jogkövetkeztetést vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság

ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés és Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokai alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság kiemeli, hogy felperes keresetét a Ptk. 193. § (1) bekezdésére alapította, állította, hogy a lízingtárgyakon felperes tulajdonjoga áll fenn. Tényállítása - figyelemmel az Üzletszabályzat I/11. pontjára, mely szerint a lízingtárgy tulajdonosa a tulajdonjog átszállásáig a lízingbe adó - külön bizonyításra nem szorult. Ezzel szemben alperesre hárult annak bizonyítása, hogy érdemi ellenkérelmében és viszontkeresetében foglaltak szerint a tulajdonjogot megszerezte. A Ptk. 117. (2) bekezdése értelmében a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a dolog átadása is szükséges, ezért alperesnek a perben tulajdonszerzése jogcímét kellett igazolnia.

Alperes tulajdonszerzési jogcímként arra hivatkozott, hogy az üzletszabályzat VIII/3/d. pontja szerint a felperes azonnali hatályú felmondását követően a csődtörvényben biztosított kielégítési rangsor és határidők figyelembe vételével a kényszeregyezés révén valamennyi tartozását megfizette, a szerződésből eredő kötelezettségeit teljesítette, és ezzel a lízingtárgyak tulajdonjogát megszerezte. Ennek alapján abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az üzletszabályzat VIII/3/d. pontjában foglalt feltételek megvalósultak-e.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak annak a jogi álláspontjával, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a tartozások lejárttá válnak, de a felszámolás ténye önmagában a fennálló szerződéseket nem szünteti meg. A Csődtörvény kizárólag a csődeljárás esetén zárja ki a jogosult nemteljesítés miatti elállási és felmondási jogát (Cstv. 11. § (2) bekezdés h) pont), a felszámolási eljárásban a törvény korlátozó rendelkezést nem tartalmaz. A felperes a felszámolás kezdő időpontja után az Üzletszabályzat VII/4. pontja szerint a lízingszerződést az alperes fizetési késedelme miatt azonnali hatállyal felmondhatta, a felmondás a Ptk. 321. § (1) bekezdése értelmében a szerződést megszüntette.

Az Üzletszabályzat VIII/3/d. pontja alapján, amennyiben a lízingbe vevő a felmondás napját követő 8 napon belül valamennyi tartozását megfizeti, úgy a lízingtárgy tulajdonjogát megszerzi, míg a III/6. pont szerint, amennyiben a lízingbe vevő valamennyi kötelezettségét teljesítette, úgy a lízingbe adó köteles a lízingtárgy törzskönyvét és tulajdonjog átírásához szükséges nyilatkozatot kiadni. A III/6. pontra tekintettel ezért nem annak van jelentősége, hogy 8 napon belül teljesített-e az alperes - 8 nap után is kiegyenlítheti ugyanis a tartozást, és ezzel tulajdonjogot szerezhet - hanem annak, hogy a szerződésből eredő valamennyi kötelezettségét teljesítette-e.

A Cstv. 43. § (1) bekezdés c) pontja értelmében az egyezségi tárgyalás során a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet és hitelezők megállapodhatnak a tartozások -a bejelentett hitelezői igények - kielégítésének arányában és módjában, amennyiben pedig az egyezés folytán a gazdálkodó szervezet fizetéseképtelensége

megszűnik, és az egyezség megfelel a jogszabályoknak, a bíróság a Cstv. 45. § (1) bekezdése szerint az egyezséget jóváhagyja. Jelen esetben az egyezség létrejött, azt a bíróság jóváhagyta, ez pedig azt jelentette, hogy az alperes fizetésektelensége a Cstv. 43. § (1) bekezdés c) pontja értelmében megszűnt. A hitelező a kényszeregyezsége folytán az egyezségben meghatározott arányban kapott kielégítést, ezzel az alperes részéről csupán a szerződéses kötelezettség 1 %-ának teljesítésére került sor, ez nem jelentette a lízingszerződésből eredő valamennyi kötelezettség teljesítését, ezért az üzletszabályzat VIII/3/d. pontja alapján a felszámolási egyezség nem teremtett jogcímet az alperesnek a lízingtárgyak tulajdonjoga megszerzéséhez. Közömbös, hogy milyen okból nem egyenlítette ki az alperes a teljes tartozást, így az is, hogy a teljes tartozás 8 napon belüli teljesítése a Cstv. rendelkezéseibe ütközött volna-e, annak a ténynek van csak jelentősége, hogy az üzletszabályzatban foglalt valamennyi igény kielégítése nem történt meg, ezért az alperes a lízingtárgyak tulajdonát nem szerezte meg.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségei, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1), (2) és (5) bekezdés alapján megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

P é c s, 2012. február 22.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné Dr. Antók Éva s.k. előadó bíró,
Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró